

„eest veel palka! Eks ma olnud armoline küllalte tema wasto, et pääd mahha ei laskenud, mis jubba miño lüugade wahhel olli? Olle rõemus mehhike, et ni õlpsalt peasid!“ — Se olli kurrele tänuks.

„Need ja teised kentsakad luggud ehtisid illusat peegli rami, kus weel pealegi rohket kuld illo ja kirja tükkisi nähha olli. Mis miña alw, maddal mehhike ni kalli asjaga piddin teggema? Väkkitasin peegli kõrge kuüingliku emandale, kes üksnes siin ilma peal nisugguse kalli ande wäärt on. Sellega tahtsin täholiko süddant üllestunnistada. Miño wisakad lapsed natsid kibbedast, kui pegel ärrawidi, ja ei tulnud mulle mele mõttelda, et Urgpüks ja Kohhekkel surrelikud lomad teel mingi õnnetust wõisid leida. Mõllemad ollid miño sõbrad, ma piddasin neid õiglaseks ja truiks, muido ei olleks ma kallist warra nende kätte annud. Udda Urgpüksi mõrtso: kale! Kahjo, et Kohhekellale ni ruttust otsa teggite, muido ehk olleksime tema läbbi jälgile sanud. Ma tahhan olega järrel nõuda, Koero kihhelfonnas ellab üks tark waña moor, kes Urpo oskab lüa ja wina klasi seest warga näo ülesnäitab. Kurjus ei jä ial warjule, kül ehk same aegamõda kaddunud asjade teese. Peaks tark waña morike agga ellus ollema!“

„Armoline kuüinga issand! teie ette tuakse igga pääto ni paljo tühja ja suri asju, et teie kõid juhtumisi ei jõua mälletada. Kas mälletate weel sedda luggu, kudda üksford miño waña kaddunud issa teie

õnsat kuüingliku issa raskest aigusest peastis? Ei wiist teie sedda enam ei mällestä, muido ei wõiks teie üttelda, et miña ja miño issa ial hääd ei olle teinud. Miño waña kaddund issa oskas mõnda arstimise ja tufeldamise asja. Teie ollite, aus kuüingas, alles püksata poisike, kes nisutades jalga üles ei oskanud tõsta, kui teie õnnis issa pakkasel talwet jahhi peal käies külmetas ja jookswa tõbbekse langes et pallakatega sängis tedda ühhe külle pealt teisele kånati. Kül anti Juda sitta ja Tärpentini õlli sisse ja wõiti liikmeid tõkfatiga ja Turgipipra winaga. Üks õppetäs Prantsuse õlli, teine inimese raswa, agga ükski ei aitanud, kuuni wimaks miño waña issa koco jõudis, kes parrajalt killa koormatega Wast-Narwast taggasi olli tulnud. Tema astus aige kuüinga sängi ette, wõttis kolm karwa aige pahhema kaenta alt, suitsetas nende karwatega wina klasi ja näggi sealt kohhe, mis rohthu aigele tarwis läks.

„Kui terweks tahhate sada, kuüinga issand! siis peate aega wiitmata ühhe hundi wärske maffa ärra sõma ja hundi kassuka ümber pañema!“ ütles arst.

„Teie kuüinglik issa oigas sängist: „Hundi papp! teie kulete arsti nõim, egga teie wiõstist wasto ei akka tõrkuma?“ Hunt ütles: „Miño maks on wiggane, ei sest sa kellegile rohthu.“ „Tühhi lorri!“ üdis miño issa. „Andke maks meie kätte, kül siis näme, kas kõlbab wõdi ei kõlba?“ Hunt sadeti kofka kätte ja leiti, et maks terwe olli. Aige kuüingas sõi hundi maffa ja sai seddamaid terweks.